

ВІДКРИВАЙ ВОРОТА ІДЕ ТВОЯ РОБОТА

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА СІЛЬСЬКОГО ГОЛОВИ АНАТОЛІЯ ГУЗА

Це село для нього особливо дороге. Як і рідний Новостав. А все тому, що починав його будувати з першого кілочка. Разом із колегами інженер-будівельник Анатолій Гуз тоді споруджував село майбутнього. І справді, Зоря, завдяки вмілим рукам будівельників, виростала прекрасною. Та що казати, адже навіть її проект на міжнародній виставці в Америці отримав третю премію. Він тоді не думав і не гадав, що колись стане в Зорі головою сільради, а на додачу ще десятка менших сіл. Одне слово, головуватиме в найбільшій сільській раді області.

Для когось ця посада уявляється так: сидиш собі за столом і періодично хукаєш на печатку, ставлячи її відбиток на різних довідках. Але то поверхнева уява, і все не так. То як у приказці – відчиняй, пана, ворота, іде твоя робота. І справа сільського голови яка непроста. Бо окрім того, аби на належній території був порядок, треба дбати про розвиток сіл, пробирати

ся в конфліктних ситуаціях, відстоювати інтереси людей, захищати їхні права. Одне слово, ти представляєш владу, й треба робити все, аби цій владі довірили і її поважали. Для того ти сидиш і вирішуєш, аби відстоювати інтереси людей і піклуватися про них. А для цього треба й життєвої мудрості, й розважливості, треба бути господарем, любити й поважати людей. І, напевно, всі ці якості Анатолію Тимофійовичу Гузу притаманні, адже головує в Зорянській сільраді вже десяти рік – селяни Зорі, Грабова, Сморгжева, Новостав, Олишви, Більова, Дерев'яного, інших сіл, що належать до Зорянської сільради, уже втретє віддали свої голоси за нього. Якось один із керівників агрофірми "Зоря" обмовився: "Гуз для нас не малина, але його вибрав народ, і з цим треба рахуватися".

Колісь давно, ще тільки, коли ставав на поріг, дідусь Юхим, котрий замінив Анатолію Тимофійовичу батька, який рано покинув цей світ, йому сказав:

- Тільки, у житті всяко буває, може, вибієш ти в керівні люди, то запам'ятай собі дві святі цифри – три й сім. Вони ось що означають – на сімдесят процентів віддавайся справі й людям, а на тридцять – думай про свою родину й себе. А якщо поміняєш ці цифри місцями, ти, звісно, розбатовієш, розтовстієш, але скоро тобі все це вилізе боком.

Анатолій Тимофійович сприйняв це як заповіт – де б не працював, як б посади не обіймав, а пройшов він шлях від виконроба до начальника міжколгоспбуду, завжди дбав про людей, про їхні інтереси. Так само й зараз. Дбаючи про добробут й облаштування сіл, Анатолій Тимофійович не відсторонюється від клопотів окремих людей та родин: що може – вирішує сам, що не під силу, знаходить інших керівників, які підсоблять. Сама була свідком, як йому дякував Олександр Волков, глава багатодітної родини з Голишева, яку мало не за-

лишили без даху над головою, коли йшлося про розплановання господарства. Довелося сільському голові разом із людьми відстоювати право власності на житло.

А от коли в автомобільну аварію потрапив малий Назарчик, і місцева медицина вилнесла вирок, що дитині не жити, Анатолій Тимофійович звернувся до народного депутата Віталія Цехмістренка. Той мерщій допоміг доправити хлопчика в столичну клініку, де йому зробили операцію, й дитину врятували. Саме Цехмістренко на прохання Гуза посприяв, щоб зробили в Рівному операцію молодій жінці з Зорі, в котрій були проблеми з суглобами, і вона не могла рухатися. Він же влаштував її на роботу, а вже на другу операцію вона заробила сама. І це психологічно дуже важливо для неї.

- Знаєте, аби люди не йшли назустріч, я багато чого не зміг би зробити, – каже Анатолій Гуз. – А так із їхньою допомогою вчинилися чимало справ, і чимало людей поконав майже все, що обіцяв у своїй передвиборній програмі.

Приміром, він обіцяв добитися, щоб у Грабові, через який проходить дизель-поїзда. Отож звернувся до тодішнього начальника пасажирських перевезень Андрія Хавруся, і той, вислухавши сільського голову, пішов йому назустріч. А от газифікацію Новоставу допомогла зробити обласна влада. Анатолій Тимофійович звернувся до колишнього заступника попереднього голови облдержадміністрації Василя Берташа, й той одразу ж вирішив проблему з коштами. А села Диків і Дерев'яне газифікувати допомогла нова влада при сприянні населення.

- Якщо сидіти за столом, нарікати і нічого не пробувати вирішити, то й нічого не зробиш, – каже Анатолій Гуз. – Треба звертатися, і при можливості тобі допоможуть. Правду кажуть – хто стукає, тому й відчиняють.

От і в цьому році він зумів відремонтувати чотири з семи фельдшерсько-акушерських пунктів, які діють на території сільради. Що це таке, знають сільські голови. Але Анатолій Тимофійович і до цієї справи зумів підключити спонсорів, які й допомогли її вирішити. Приміром, у Грабові ремонт зробило приватне підприємство "РКС", яке очолює Юрій Микуляк, у Новоставі – фірма "Керамбуд", якіс кошти виділила й сільрада.

Ох, ці кошти! Це головний біль кожного сільського голови, бо їх на потреби не вистачає. Ні, Зорянська сільрада економічно самодостатня, сюди надходять кошти, аби вирішити чимало проблем.

- У минулому році в нас вилучили 300 тисяч гривень для потреб району. А цього року вже 198 тисяч. І виник парадокс – після підняття зарплати ми не тільки змушені були взяти кредит у банку, а згодом стали отримувати ще й субвенцію на зарплату. І кому потрібне таке абсурдне гос-

подарування? – міркує Анатолій Тимофійович. – Я розумію, що нам повезло, бо на території сільради працює чимало підприємств, і в нас є дохід. І розумію, що треба поділитися. Але ж не до такої міри, аби самому в борги залазити! Думав, що про цей абсурд у Верховній Раді не знають. А т, ні, знають! Надіюся, що депутати ради нового скликання проблему якось вирішать.

Був період, коли стара влада, наче погана свекруха, не почала, що в районі є найбільша на Рівненщині сільська рада. Через Гуза і його принципи повість. За цілий рік його не викликали ані на жодну нараду, не поцікавилися проблемами.

- Ми були як незалежна Зорянська сільська рада, – сміється Анатолій Тимофійович.

Він, звичайно, це помітив, але працював далі, вирішував проблеми своїх мешканців. А під час Помаранчевої революції Гуз підтримав пропозицію члена виконкому сільради Бориса Ротара організувати хід селян до обласного центру. Ось так із Зорі йшли пішки до Рівного, аби засвідчити свою підтримку Віктору Ющенку. Це була демонстрація та підняття з колін народу і утвердження ним своєї гідності. А що ж зараз? Що через рік він думає з приводу нової влади, прихід якої обстоював?

- Звичайно, я, як і всі, чекав більшого. Вважаю, що вона малувато приділяє уваги вирішенню конкретних питань на місцях. Проте відношу це до часу росту влади. Хоча, здається, цей період дещо затягнувся. Та все одно надіюся в подальшому на зміни до кращого. Бо це був і мій вибір. І я радію за успіхи і переживаю за невдачі.

А поки що голова старається вирішувати проблеми, які назріли. Приміром, у Зорі було відділення Ощадбанку. Нині його немає, а кошти за опалення другого поверху будівлі не вносять ніхто. І вирішити споруду від системи опалення аж ніяк не можна, бо на першому поверсі розташована поліклініка. Але, здається, справа вже владнується. Це знову ж таки варіант – стукай, і тобі відчинять.

Цьогоріч у Зорі обновили частину вулиць, місцеві зорянські дорожники відремонтували доріг на суму 29999 гривень.

- Здається, якась дивна сума, правда ж? – каже Анатолій Гуз. – Але справа в тім, що за законом, якщо вартість роботи складає уже 30 тисяч і одну копіюку, я, як замовник, повинен оголосити через Інтернет тендер і вибрати одного з кількох претендентів. Звичайно ж, міг це зробити, але, можливо, тоді мені довелося б відмовити нашим зорянцям, і люди не мали б

заробітку. А своїх же ображати не хочеться. Наступного року роботу по облаштуванню доріг продовжимо.

Що хвилює Анатолія Тимофійовича? Зрозуміло, багато що, й перераховувати все не будемо. Але зазначимо – порядок у селах. Особливо на дискотеках, які в сільській місцевості традиційно пізно починаються і пізно завершуються. Молодь же часто буває невтримана, гарячкова, а ще бойовиків надивляється і починає вправлятися в рукопашній боротьбі. Нерідко це завершується бідною. А правоохоронців же, щоб зупинити, немає. Хоча, зрозуміло, біля кожного клубу міліціонера не поставиш. Отож треба думати, як зберегти правопорядок. Тому в нього є претензії і до місцевої міліції.

А молодіж Анатолій Тимофійович любить. Минулорічним випускником Зорянської школи він навіть співав пісню, слова до якої сам написав, і цього року подарунок від влади теж був своєрідним – кожному випускникові від сільради вручили металеву гривню, так би мовити, "стартовий капітал". А по суті – символічний натяк, адже у багатьох мільйонерів можливість родини починалася з одного долара. А в цих юнаків і дівчат хай починається з гривні.

Про що мріє Анатолій Гуз?

- У своєму житті я збудував три школи – Зорянську, Новоставську й Іскрівську. Але мрію збудувати ще й четверту – в Грабові. Адже село перспективне, тут літворю тисячі жителів, є ФАП, клуб. До речі, навіть був гарний (це я стверджую як інженер-будівельник) проект. Але поки що будівництво не ведеється, – каже він.

А щодо печаток, які доводиться ставити сільському голові, то він їх ставить. Адже в минулому році сільрада видала 9, в нинішньому вже 16 тисяч різноманітних довідок. А рік ще це не закінчилось.

Тетяна ЛЯШЕНКО
с. Зоря Рівненського району